

LETO XII.

V LJUBLJANI 15. JANUARJA 1943-XXI

ŠTEV. 8

Sveti oče slovenskemu dijaštvu

Segreteria di Stato di Sua Santità
No. 59006.

Dal Vaticano, die
17. Decembris 1942.

Exc. me ac Rev. me Domine!

Gratum Sanctitati Suae fuit abs te nosse studiosorum adolescentium confertum agmen istic Immaculato Deiparae Cordi devovisse.

Augustus Pontifex iis gratulatur, quod, te auctore, salutare inierunt propositum, eosdemque adhortatur, ut maternae virtutis celsam formam impensa contentione sequentes, pie actuose pure vivant atque sui profectus spem, quam haud fallaci fiducia concipi sinunt, ad communia implenda vota perficiant.

Quod ut e sententia contingat, Beatissimus Pater iis Apostolicam Benedictionem, caelestis favoris pignus, impertit.

Interea qua par est observantia me profiteor

*Excellentiae Tuae addictissimum
Aloys. Card. Maglione, m. p.*

Prezvišeni in prečastiti gospod!

Njegova Svetost je z veseljem sprejel od Tebe sporočilo, da se je pri Vas strnjena množica dijaštva posvetila brezmadežnemu Srcu Matere božje.

Sveti oče jim k temu zveličavnemu sklepu, ki so ga pod Tvojim vodstvom storili, čestita in jih opominja, naj z vso vnemo posnemajo vzvišeni zglede svoje Matere, pobožno, delavno in čisto žive ter izpolnijo zelo upravičeno upanje, da bodo napredovali, da se tako spolnijo skupne prošnje.

Da se ta želja izpolni, jim sveti oče podeljuje apostolski blagoslov, poročstvo nebeške mlosti.

Z vsem spoštovanjem

*Tvoji Prezvišenosti predani
Alojzij, kardinal Maglione, l. r.*

To pismo je dobil prezvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman, ko je o dijaški kongregacijski posvetitvi Marijinemu Srcu 8. decembra 1942 poročal svetemu očetu in se mu v imenu dijaštva zahvalil za apostolski blagoslov.

Praznik luči — Marijin veliki dan, ko je vsa bela in nedolžna spolnila Mojzesovo postavo očiščevanja in darovala Jezusa kot prvorojenca nebeškemu Očetu!

Okrog nas je noč. Bedni in revni tavamo po strmi poti, padamo in zopet vstajamo — trnje nas zadržuje. Iščemo luči, borimo se za ideale, a proti večeru trudni omagamo. Knez teme se je zarotil zoper nas in seje zmote, ki že klijejo in rodijo, rodijo... Seje laži, obrekovanja, sovraštvo, obup — in sadovi so povoljni.

V črno zmedo današnjih dni pa nam svetiš Ti — velika Kraljica svetlobe.

Ponižno si se podvrgla postavi — mi pa se branimo ponižanja, nočemo ukloniti volje, častimo lastno osebnico in včasih brez vzroka rinemo v ospredje.

Pokorila si se. In mi? Ali ne godrnjamo in se pritožujemo za vsako malenkost? Kolikokrat zdrkne preko naših ustnic beseda: »Nočem!« Nočem zato, ker mi ne prija, ker od mene preveč zahtevajo, ker se ne čutim razpoloženo.

Bela sveča gori pred tvojim oltarjem. Kapljice voska padajo druga za drugo in se spet strnejo mrtve in mrzle na bakrenem podstavku. V plemeniti pripravljenosti se uporablja sveča v luč vse dotlej, dokler se ne spremeni v belo reko strjenega voska — in tedaj je žrtev končana. Sveča se uporabi vso. V tihi pripravljenosti se dá za druge, da jim osvetljuje črna in mrzla pota. — Naša velikodušnost pa je tako majhna. Ne znamo ceniti vrednosti žrtve. Odreči se nečemu, kar nam je drago, darovati se kot sveča v žaru ljubezni za srečo drugih, nam je tako tuje in daleč!

Glej, Marija, priznamo svojo slabost in prišli smo k Tebi, da nas dvigneš na novo pot — pot očiščevanja, pokorščine, ponižnosti in prižgeš v naših srcih luči spoznanja, kesanja, luči ljubezni do vseh, ki Te še ne poznajo in zažigajo kadilo drugemu bogu v strasteh, grehu in sovraštvu. Tudi te pripelji z lučjo spoznanja pred prestol Njega, ki si nam ga dala kot »Luč v razsvetljenje«.

Alma

V pristanu . . .

*Dokler sem si vzorov iskala
med svetom, ki poln je laži,
neznana bilà mi je sreča,
ki duši Bog jo deli.*

*Zdaj Jezus, ki v jutru me sreča,
prinese mi tiho radost,
ne iščem več sreče si druge,
oso dá mi — vsakdanji moj Gost.*

Nebesni in svetlobni čudeži.

Dne 15. septembra 1917 so se pastirčki nekaj minut pred poldnem prerinili skozi tisočglavo množico do pritlikavega hrasta. Ljudje so jih neprestano ustavljali in jim naročali: »Za božjo voljo, prosite sveto Mater, naj ozdravi mojega hromega sina... moja slepo hčerko... naj pripelje sina zdravega iz vojske... naj spreobrne velikega grešnika!...«

Na Lucijino znamenje je vsa množica pokleknila in glasno klicala Marijo.

Nobenega oblačka ni bilo na nebu. Točno opoldne pa je sonce zgubilo na žarkosti, zlatorumenkasti soj je obilil vso okolico. Lucija je sredi molitve obstala in zaklicala: »Glejte jo! Jo že vidim!...«

Istočasno so vzklikali ljudje: »Glejte, glejte tam!... O, krasno!«

»Videli smo,« pripoveduje očitvelec, »svetlo žarečo oblo, ki se je počasi spuščala na kraj, kjer so bili otroci, in jih ovila. Luč je bila bleščeča, pa vendar prijetna za oči. Izpod zlato svetlikajočega neba so padale bele rože kot snežni kosmiči in nekaj metrov nad zemljo zginjale v nič. Pojav je trajal deset minut.«

Ko je Lucija zaklicala: »Glejte jo! Jo že vidim!« so vsi navzoči lahko opazovali, da se pogovarja z nevidnim nadzemeljskim bitjem. Nebeška Gospa je naročila, naj ljudstvo vztraja v molitvi rožnega venca, ako hočejo doseči konec vojne. Obljubila je, da bo v oktobru prišla z Jožefom in Detetom Jezusom, zato naj gotovo pridejo.

Lucija je prosila zdravja za nekatere bolnike. Marija ji je odgovorila, da bo nekatere ozdravila, druge pa ne, ker se Gospod nanje ne more zanesti.

»Ljudje bi radi imeli tu kapelo,« je rekla Lucija. Nebeška Gospa je bila zadovoljna in je odgovorila, naj se polovica nabranega denarja porabi za prve gradbene stroške.

»Glejte jo! Odhaja!« je zaklicala Lucija. Žareča svetlobna obla se je dvignila in počasi izginjala proti vzhodu. Sonce je zasijalo spet v svoji naravni svetlobi.

Ljudje so se razhajali trdno uverjeni, da se Marija res prikazuje. Nebesni in svetlobni čudeži, ki so jih vsi videli, so jih prepričali. Kar težko so čakali, da bi že prišel 15. oktober. »Takrat se bo zgodil tako velik čudež,« so napovedovali pastirčki, »da bodo vsi verovali.«

In 15. oktobra! Kakor da je od nekod prišel skriven klic v srca, ki se mu morajo odzvati: od vsepovsod so se ljudje dvignili in napotili v Fatimo.

Skupina za skupino poje in moli na glas rožni venec. Mnogi hodijo za pokoro peš in bos. Vsi stanovi so zastopani: kmetje in meščani, verni in brezverni, izobraženci in mornarji, ribiči in časnikarji... Ljudi se je nabralo do petdeset tisoč.

Jutro 13. oktobra je bilo mrzlo, deževno, prav žalostno. Črni oblaki so se vlačili nad dolino, ki se je spremenila v veliko blatno mlako. Treba je bilo veliko vere, da so ljudje vztrajali tako mirni in polni pričakovanja.

Proti poldnevu so se odpravili Lucija, Francelj in Hiacinta, praznično oblečeni, v Irijsko dolino. Z otroki so šli tudi starši. Raznesla se je namreč od nekod vest, da bodo oblasti med prikaznijo z bombami navalile na otroke. In so si dejali: »Če ubijejo otroke, naj pa še nas!«

Opoldne, dasi je močno deževalo, je Lucija velela, naj ljudje dežnike zapro. Vsa množica je ubogala in začela moliti rožni venec. Srca so drhtela v skrajni napetosti.

Kratek blisk. Lucija se zgane, pogleda proti nebu, preneha z molitvijo in zakliče: »Glejte jo! Jo že vidim!« Vse človeško se je odmaknilo njenim čutom. Obraz ji zažari v rožni rdečici in lepoti in ustnice se ji zožijo. Množica razločno

vidi, kako se okrog otrok trikrat napravi majhen oblaček, se dvigne pet ali šest metrov od tal, nato pa se kot dim razblini v zraku.

Otroci gledajo prelepo Gospo. Lucija jo mirno vpraša: »Kdo ste in kaj želite?«
»Mati božja presvetega roznega venca sem. Prihajam, da opozorim vernike, naj spremene življenje in naj ne žalijo z grehom našega Gospoda, naj molijo vsak dan rožni venec in delajo pokoro za svoje grehe. Želim, da na tem mestu postavite kapelo meni v čast. Vojska se bo kmatu končala in vojaki se bodo vrnili domov, če se bodo ljudje poboljšali.«

Lucija se spomni ljudi, ki so se ji priporočali, in pravi: »Toliko stvari bi Vas še rada prosila...«

Gospa odgovori: »Nekateri bodo uslišani, vsi pa seveda ne. Treba je, da se poboljšajo! Molijo naj za odpuščanje svojih grehov! Naj ne žalijo več našega Gospoda, ker je že vse preveč žaljen!«

Po teh besedah, ki so se Luciji najbolj globoko vtisnile v srce, je Marija razprostrla roke, da so zabletele v soncu, Lucija je, gnana od notranjega nagiba, zaklicala: »Glejte, sonce!«

Množico je spreletel občutek groze. Nenadoma je dež prenehal, oblaki so se pretrgali in prikazalo se je sonce kot okrogla srebrna plošča. S silno hitrico se je sukalo okrog svoje osi, podobno vrtečemu se žarometu. Na vse strani je sipalo rumene, zelene, rdeče, modre in vijoličaste žarke in čudovito barvalo z njimi oblake, drevesa, skale, zemljo in vso množico. Nenadoma se je nebesni žaromet ustavil, pa samo za trenutek, nato se je spet zavrtel, kot da se je sprožilo na tisoče ogromnih umetnih ognjev. Še enkrat se je ustavil, pa se takoj v tretjič pognal v še lepših, še čudovitejših barvah.

Ljudje stoje zamaknjeni, brez diha.

Hipoma imajo vsi občutek, da se je sonce odtrgalo z neba in da v hitrih vijugah pada nanje. Nepopisen strah se polasti vse množice. »Verujem v Boga!...« se oglašajo eni. »Zdrava Marija!« kličejo drugi. »Moj Bog, usmiljenje!...« prosijo mnogi. Vse pada na kolena v blato in glasno molijo kesanje. Star brezverec vije roke in vzklika: »Sveta Devica, blažena Gospa! Ti Kraljica presvetega roznega venca, reši Portugalsko!«

Prizor je trajal deset minut. Videli so ga vsi: verni in neverni, učeni in neuki, duhovniki in svobodomisleci. Pa ne samo množica, zbrana v Irijski dolini, ampak tudi ljudje, oddaljeni od Fatime do štirideset kilometrov, so opazovali čudežni prizor. Nekateri so ga tudi fotografirali.

Še drugo zanimivost so doživeli vsi navzoči: njihova mokra in blatna obleka se je med kratkim dogodkom popolnoma posušila in vse blato je zginilo z nje.

Lucija, Francelj in Hiacinta so med sončnim čudežem, kakor so pozneje pripovedovali, videli Mater božjo, sv. Jožefa in Dete Jezusa, ta dva v rdečih oblačilih. Jezušček je bil še majhen, morda mu je bilo dve leti, in je stal na Jožefovi desnici. Takoj nato je Lucija sama videla še Gospoda Jezusa, blagoslavljaljočega množico, nato preblaženo Devico kot Zalostno Mater, toda brez meča v prsih, in nazadnje zopet Marijo v belem oblačilu in višnjevem plašču kot Karmelsko Mater božjo. Tako se je Marija poslovila. To je bilo zadnje svidenje z njo v Irijski dolini.

Ljudi je napolnjevalo nepopisno veselje: »Videli smo čudež!« Glas o čudovitem Marijinem znamenju je odjeknil po vsej deželi in izven nje. Fatimski dogodki so delovali kakor krst, ki prenavlja duše. Vedno več romarjev je prihajalo v Fatimo, največ 15. v mesecu. Irijska dolina je odmevala od petja in glasne molitve. Fatima je postajala drugi Lurd. Naslednje mesece so domačini sami postavili skromno kapelico v Irijski dolini.

Mak

Zdaj je večer

*Zdaj je večer in rad bi zapel
o beli poti in rožah — in vesel
odšel na božjo pot.*

*Zdaj je večer, rad bi hodil in pel
in morda ob jutranji zarji prispel
do tebe — Gospod.*

Nasveti za duševno delo

Bodi ponižen in skromen. Svetnik Bernard je grajal tiste študente, ki zato študirajo, da bi se izkazovali pred ljudmi in veljali za učenjake. To je prazno napihovanje, je dejal. Mlad človek rad pretirava svojo majhno učenost in prezira druge. Preveč je zaljubljen vase in premalo ceni misli in svete drugih. Postaja preveč samostojen, vse kritizira in se vsemu upira. Največkrat ostane to tudi v poznejšem življenju.

Napuh in omejenost sta si navadno tovariša. Ošaben človek si išče le hvale, a prav to mu je v škodo. Vedno poudarja le svoj jaz, hoče imeti zadnjo besedo, napihnjeno govori o stvareh, ki jih ne pozna, pripoveduje kaj izrednega, zahteva, da mu verjamemo brez ugovora in če se pametno in vljudno umaknemo, se ima v svoji omejenosti za zmagovalca.

Nasprotno pa je skromnost znamenje res velikih učenjakov. Pravi znanstveniki so skromni, ker vedo, da še veliko reči ne vedo. Omejenici pa ošabni, ker mislijo, da vse vedo. Čim bolj je kdo ugleden in učen, tem bolj je skromen. Gounod je dejal: »Včasih sem govoril: Jaz; pozneje sem dejal: Jaz in Mozart; potem sem pravil: Mozart in jaz; danes pravim: Mozart.«

Albert Veliki se je imel za zadnjega izmed bratov v samostanu. Tomaža Akvinskega so v Kölnu imeli za slabonadarjenega. Ob neki priliki se je kakor slučajno razodelo, kako velika je mera njegove modrosti. Takrat mu je dejal mlad sobrat: »Brat Tomaž, vi ste veliko manj učen, kakor nekateri mislijo.« »Prav imate,« mu je odgovoril Tomaž. »ravno zato še vedno študiram, da me ne bi ljudje imeli zmotno za velikega učenjaka.« — Nekaj dni pred smrtjo je izjavil: »Bogu sem posebno hvaležen za to, da me niti učenost, niti doktorski naslov, niti zmaga nad nasprotniki niso mogle spraviti ob krepost ponižnosti.«

Newton je izjavil po svojih velikih odkritjih: »Nič ne vem, kaj bo svet o meni mislil. Jaz sam pa se imam samo za otroka, ki se igra na morskem obrežju in od časa do časa ujame večjo školjko kakor drugi, a veliki ocean resnice ostaja veličasten in nepreiskan pred njegovimi očmi.«

Mabillon je bil eden izmed benediktincev, ki je užil največ časti in slave. Ludvik XIV. ni vedel, kako bi ga dovolj počastil, papeži so ga spoštovali, učenjaki so mu priznavali njegove talente, on pa je hotel ostati preprost menih in ni pustil, da bi se

Iz življenja kongregacij

Božična sestanka. — Da ne pozabimo, da smo ena Marijina družina, nas ŠVDMK od časa do časa povabi na skupne sestanke. V božičnih počitnicah sta bila v Ljubljani dva. Kongreganistkinje so ga imele na Štefanovo pri uršulinkah, kongreganisti pa naslednji dan v Marijanišču. Sestanka sta oskrbeli domači kongregaciji. Uršulinske kongreganistke so nam po kratkem pozdravu prefekte in nagovoru g. dr. P. Kovačiča prikazale pod vodstvom g. prof. Mlakarja najprej »Fattimo«, nato pa »Zingaro«, Marijaniški kongreganisti pa so nam poleg izbranih deklamacij, pevskih in glasbenih točk ter zelo primerne prefektovega govora nudili globok in poučen misterij »Igro apostolov«. Sestanka sta nad vse lepo uspela in si takih še želimo.

Dijaška kongregacija Marijinega Srca. Kongreganisti IV. m. realne gimnazije v Ljubljani smo si že dolgo želeli samostojne kongregacije. V spomin na slovesno posvečenje Marijinemu Srcu smo želeli, naj se tudi naša kongregacija tako imenuje. Prevzvišeni nam je ustregel in 11. dec. 1942 ustanovil DK Marijinega Srca za dijake IV. m. r. gimnazije. Brez posebnih zunanjih slovesnosti je prestopilo v novo kongregacijo 22 članov in 20 pripravnikov, ki so bili doslej v DK Marije Srednice za III. r. gim.

Naša kongregacija je bila ustanovljena v izrednih časih. Naj jo zato Marija blagoslovlja z izrednim blagoslovom!

Debatna ura

»Papež je bogat«.

Oglase se zvonovi s cerkve sv. Petra na plošči — znamenje, da oddaja vatikanska radijska postaja. Nato krščanski pozdrav: »Laudetur Jesus Christus — Hvaljen Jezus!« Nato: »Radijska oddajna postaja Vatikan kliče svojega dopisnika v Egiptu, Kongu, Angliji, Avstraliji, Indiji, na Kitajskem itd.« To se večkrat ponovi. Naslovljenec medtem lahko pripravi svoj radijski aparat, slušalke, pisalni stroj ali svinčnik. Nato pridejo sporočila in poizvedbe, kratka pisma za vojne ujetnike in civilne internirance. Naslove črkujejo, da ni pomot.

To delo opravlja radio Vatikan po 10 ur na dan. V enem letu je oddajal v ta namen 86.047 minut in poslal 159.540 sporočil. Naslovljeni dopisniki so papeževi zastopniki po različnih državah. Ti sporočajo dalje, poizvedujejo, obiskujejo, dele darove, ki so prišli od svetega očeta, odgovarjajo, kakor pač morejo, po pošti, brzojavno, po radiu itd.

Nikdo ne vprašuje po narodnosti, državni pripadnosti ali veri in jeziku tistih, ki so pomoči potrebni. Zrak je poln vojnega trušča, a vmes hodi na tihih valovih tudi angel krščanske ljubezni. Ta ne pozna daljav in mej. Pa se dobe med dijaki še taki, ki ponavljajo star predsodek o »papeževem bogastvu«. Da, papež je silno bogat, bogat — z deli resnične krščanske ljubezni!

v čem ločil od sobratov. Ludvik XIV. ga je imenoval najbolj učnega moža svojega kraljestva, a Bossuet je pristavil: »In vendar je bil najbolj ponižen!« In ta mož je molil: »Gospod, če angeli v vsej svoji svetosti trepečejo pred tvojim obličjem, kakšna čustva naj navdajajo mene, ki sem te tolikokrat razžalil...«

Koliko se iz tega lahko učiš! Kaj imaš, česar ne bi prejel? Lahna sapica more omajati naše moči in ugasniti luč, ki mislimo, da je kakor svetilnik, v resnici pa je v njeni svetlobi polno senc, vse pa je tako bežno in brez stalnosti kakor kresnica v junijski noči.

Kos Marko

Rožni venec molijo ...

Kar se spominjam, sem jo poznal...

Bila je nezatna, stara ženica. Sključena v dve gubi je drsala v svojih prevelikih šolnih po mestu. Hodila je mirno, neslišno; kot bi jo nosil veter. Kamor koli sem šel, sem jo videl; bila je povsod kot duh. Imela je bled, razoran obraz, majhen, da bi ga pokrila z dlanjo, bled in voščen kot žalostne Malere božje v naši cerkvi. Tisto malo las — prečudno beli so bili — je imela povite v majhno kroglico na tilniku.

Čudna, breztelesna postava mi je že kmalu padla v oči.

Pa, da vam povem njeno nesrečo, njeno usodo!

Bila je žena železniškega uradnika, prometnika. Otrok nista imela. Srečno sta žibelala v majhni čuvajnici ob gorenjski progi. Sreča pa se bridko končala. Njenega moža je pri obhodu pograbil vlak in ga razmesaril. Edini spomin nanj ji je možev molek, ki so ga našli v kupu mesa. Tako so mi pravili.

Bilo je pred Vsemi svetmi zvečer. Cerkev je bila temna, samo luč nad spovednico je zelenkasto svetila. Počasi je pridrsala v cerkev, se pobožno in slovesno prekrižala in odprla staro, oguljeno in razcefrano torbico. Iz nje je vzela okroglast mošnjček — prav dobro se ga še spominjam, bil je tak kot moj za uro — in potegnila iz njega velik rožni venec. Bil je dolg, z lesenimi kroglicami, z velikim križem na koncu. Nič več se ni svetil. Nekatere jagode so bile strte. Poljubila je križec, stopila mimo mene kot vizija skozi zelenkasto luč in se potopila v temnem sprednjem delu cerkve...

Ko je zapadel sneg, je še bolj zlezla vase, se še bolj sključila. Videl sem jo vedno bolj poredko.

Včeraj sem jo šel kropit. Majhna, blede, spokojna je ležala pred menoj. Okoli vratu je imela obešen možev molek. Oba konca in velik križec je trdno stiskala v otrdelih, kot vosek belih, sklenjenih rokah...

Bil sem v tujini, odrezan od doma.

V jasnih poletnih večerih sem sedel za našim zavo-dom, zrl v nižavo in mislil... Na tiste lepe dni doma — šele tedaj sem jih vedel ceniti. Stikal sem za spomini,

vsak mi je bil dragocenejši kot zaklad. Mislil sem na mamo, si predočeval vsako njeno potezo, vsak njen gib. Misli so me spremljale še v spanje — v sanje, da sem jo ovidel pred seboj; jasno pa vendar megleno; blizu pa vendar daleč, da me je bilo kar strah. Včasih sem jo ovidel sklonjeno nad menoj, kakor da me prekrizuje.

Ako je hrumela narava, burja, dež, grom, sem še strpel; to me je sprostito in s silo potlačilo mojo dušo. Toda, kadar je narava mirovala, takrat mi je bilo, kot da mi mora bruhniti iz srca.

Pričel sem moliti...

Samo tisti, ki je to poskusil, ve, kaj to pomeni.

V molitev sem izlil svojo bridkost.

Po njej sem se pogovarjal s svojimi dragimi, saj sem vedel, da vodi moja molitev preko Njega do nje, moje ljubljene mame tam daleč.

Z njo sem spoznal, kdo me ima prav za prav v oblasti, kdo vodi mojo usodo.

Tako so tekli dnevi.

Nekega dne, bil je — še danes se dobro spominjam — pust, deževen, burja je piskala okoli oglov, da so stene ječale in — odmevale v naših srcih. Tudi v njih je bila sama brezdanjost, kakor je bil brezdanji pogled v ta mokrotan, meglen svet.

Tisti dan sem dobil pošiljko od doma. Bil sem vesel in obenem žalosten. Obleka? Dobro! Bil sem malodane nag. Toda, vse to bi raje zamenjal za eno samo besedo od mame.

Žalosten sem pregledoval poslano. Nogavice, srajce, hlače. Stikal sem po žepih. Začutil sem nekaj trdega in — glej, kaj sem dobil: majhen, drobcen srebrnobisern rožni venec.

Srčna hvala ti, mama, za ta tvoj pozdrav, za to tvojo besedo. Poslala si mi Besedo samo.

V mojem srcu se je burja podela, zasijalo mi je sonce.

Pozno, pozno sem zaspal — z molkom v roki...

LISTNICA UREDNIŠTVA

Vsem sotrudnikom in naročnikom. Ta številka ima samo 8 strani zato, ker jih je imela božična 24. Več dobrih prispevkov smo morali odložiti za prihodnjo številko, ki bo dvojna in bo izšla 15. februarja.

Uganekarjem. Mnogo rešitev je prišlo že po zaključku lista, zato jih pri zrebanju ni bilo mogoče upoštevati. Mnogi ste poslali tudi svoje uganke. Žal, po večini niso še zrele za objavo.

Simona. Vaših uganek smo prav veseli in jih bomo večinoma priobčili; nekaj jih je že v tej številki.

Logar Dimitrij in Jarnik Stanko. Psmici, kateri sta poslala, sta pač le šibek poizkus rimanja v ritmu narodne pesmi. Počakajta nekoliko in čez nekaj časa, če vama bo pesniška žilica vnovič in močneje zabrnela, znova poizkusita. Morda bo tedaj več sreče. Treba je mnogo branja, mnogo vaje, predvsem pa mnogo pesniškega občutja.

Prvi petek: 5. februarja! Prva sobota: 6. februarja!

Božja ljubezen nas kliče!

Novе knjige

Rožni venec bl. Device Marije (dr. Iv. Vrečar). Majhna, pa bogata knjižica, prav nalašč za te dni, ko vsak zase in vsi skupaj skušamo poziviti molitve rožnega venca. Razlaga nam na kratko način molitve rožnega venca, potem pa posamezne skrivnosti. Zelo prav bo prišla zlasti za prve sobote. Založba Ljudske knjigarne, cena 2 liri.

Tvoja maša in Tvoje življenje (M. L'abbe Dučil-dr. Iv. Vrečar). V založbi Ljudske knjigarne je izšla te dni predragocena knjižica, ki na čudovito živ in prepričevalen način prenaša najvišje opravilo — mašo v naše vsakdanje življenje. Najboljše priporočilo je ogromna naklada, v kateri je šla med ljudi v Franciji. Tudi pri nas naj bi jo vsak imel. Posebno pa je ne moremo dovolj priporočiti dijaštvu. Naj bi jo pod vodstvom svojih katehetov kar vsi kupili, saj jim z dodatno »mašo v čast Srcu Jezusovemu« lahko služi vsaj za včasih hkrati kot duhovno branje in molitvenik. — Cena broš. brez maše 2,50, z mašo pa broš. 6. vez. pa 14 lir.

Leta, mlada leta (Fr. Knific). V zbirki salezijanskih knjižic je izšla že v drugi izdaji prav dijaška knjižica, namenjena predvsem tretjemu četrtošolcem. Ob semestru bo lahko marsikom v zagovor in opravičilo, vsem pa gotovo v pomoč in kažipot v pravo mladost. Vredna je, da jo kupiš in prebereš tudi Ti. Stane samo liri, pri večjem naročilu pa celo popust.

★ ZADNJA STRAN ★

ZA BISTRE GLAVICE

(Sestavila Simona, šestošolka)

1. Številnica

$$7.4.10.1.2.12 + 11.2 + 1.2.4.13.12 + 3.6.5.10 + 9.6 + 12.10.4.2.9.13.8 = ?$$

Ključ: 1 2 3 2 4 = dobre volje
 5 6 7 2 8 6 = pisana mati
 9 10 3 = del obraza
 11 2 12 = odmev
 1 2 4 13 12 6 9 = velik človek

2. Črkovnica

C	T	I	Š	D	H	M	L	N	K	H	Š	D
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
D	V	K	U	F	J	O	N	P	M	J	U	F

3. Enačba

$$(a + 11) + (b + 16) + (a + 9) + (z - 5) + (u - 1) + (z - 9) + (z - 5) = (d + 10) + (a) + (z - 4) + (u - 16) + (z + 1) + (a + 9) + (z - 1) + (c + 10) + (b + 9) + (u - 16) + (d + 10) + (b + 9) + (u - 16)$$

4. Konjček

D	u	e	k	n	i	s	a	a	e	e	z
t	★	a	t	★	o	n	★	k	e	★	z
r	v	j	v	s	i	l	š	d	d	v	!

Rešitve do 5. februarja na uredništvo! Dvema bo žreb prisodil za nagrado leposlovno knjigo.

Rešitve iz št. 5.

Vse Marije so prav zadeli: Avšič Ana, Babnik Alojzij, Bele Rozika, Bricelj Zdr., Butscher Charlotta, Gomol Marija, Gradolnik Angela, Grebenc Pavlina, Gregorič Janez, Habijan Franc, Kopač Danica, Korenčan Matko, Krajnik Martina, Pečjak Vid, Pušar Anka, Radej Maks, Rott Jožef, Slemc Franc, Stefitz Jožica, Uran Ivan, Vajs Zdravka in Zvegelj Vincencija. — Največ jih ni spoznalo križanske Marije v desnem kotu spodaj, ki so jo mnogi prestavili na Trsat, nekateri pa so višarsko (desno v sredi) zamenjali z velesovsko, ostalih ni bilo težko uganiti. Mnogi pa so jih le približno označili, z netočnimi krajevnimi imeni; teh pri žrebanju sploh nismo upoštevali. Nagradni slikki brezjanske Marije v okviru pa je žreb naklonil Jožici Stefitz in Zdravki Vajs.

Rešitve iz št. 6/7.

Počitniško domačo nalogo so prav rešili in »profesorja matematike ujeli«: Babnik Alojzij, Črnko Ljerka, Dolžan France, Fugina Stane, Govekar Marica, Jerebič Stanko, Kranjec Janez, Lesar Jože, Mali Dominik, Megušar Franc, Merala Marija, Peršolja Zvonko, Pogačnik Jelka, Pollak Pavel, Rajsp Marjan, Rus Janez, Sedlar Anton, Sešek Ivan, Sirknik Stanka, Šeme Leopold, Šida Anton, Štefančič Alojzij, Suštar Lida, Urbančič Franc, Velkavrh Jožef, Zrimc Marjan in Zupančič Janez. — Vsem se zapiše »odlično«, »Veselja dom« I.—III. pa je žreb prisodil Janezu Rusu in Sirknikovi Stanki.

Vsi izžrebani naj dvignejo nagrade na upravi v Streliški ulici 12/II od 10—12 ali od 17—18.

POSKUSI, ČE ZNAŠ:

Palico ali dežnik z odročeno roko trdno in navpično postaviti na tla, ga spustiti, se brž obrniti okoli in okoli in ga spet ujeti, preden pade na tla.

Pobrati kakšen predmet tik pred seboj, če stojiš tik ob steni, tako da se hrbet in pete dotikajo zida, in se samo prikloniš, ne da bi upognil kolena.

Drgniti se z desnico po čelu in se hkrati dvakrat tako naglo tolči po prsih. In potem pa brž zamenjati obe roki... (Prim. »Veselja dom«, 115.)

»Živijo! Glej, mama, očku se je posrečilo najti iglo, ki si jo prej iskala!«

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Marijanišče, Ljubljana. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič